

[Stæhr Johansen.]

Personer, der ikke har ført den Vandel, man kunde kræve som Forudsætning for dette Arbejde, og det er derfor en Forbedring, at man i det nye Lovforslag har indføjet den omtalte Betingelse. Derimod mener jeg, at Kravet om de 3 Aar giver i Virkeligheden ingen Garanti, for ganske vist forlanger man, at vedkommende jævnlig skal have ført Motorkøretøj i den Periode, men det er umuligt at gennemføre en Kontrol hermed. Tidskravet betyder jo, at man er kommet paa 3 Aars Afstand af Prøven, og jeg vil da tro, at mange, der vil nedsætte sig, vil, hvis der ikke kræves andre Betingelser for Kørelærere, efter de 3 Aars Forløb endda være daarligere egnet end dem, der har ført Motor i 1 Aar. Jeg mener ikke, der gennem de 3 Aar ligger nogen som helst Garanti for, at Manden er dygtigere, men naturligvis, hvis man kunde faa en Garanti for, at vedkommende havde ført Motorvogn praktisk talt daglig, saa var det noget andet, saa havde han faaet lidt mere praktisk Øvelse i at føre Vogn. Men jeg mener som sagt ikke, der ligger en særlig Garanti i Bestemmelsen om de 3 Aar.

Motivet for Lovforslaget — og ogsaa Motivet til, at jeg tillod mig at rejse Spørgsmaalet under Finanslovdebatten — er jo dette, at Færdselssikkerheden ikke er saa god, som den burde være. Jeg ved, at der udfoldes, ikke mindst fra Justitsministeriets Side, meget store Anstrengelser for at forbedre Færdselssikkerheden, men alligevel ser vi endnu mange Færdselsulykker. Det er min bestemte Opfattelse, at mange af disse afstedkommes af unge Førere, som ikke har faaet tilstrækkelig Erfaring — og jeg vil ogsaa have Lov til at tilføje, at jeg i Virkeligheden mener, de ikke har faaet tilstrækkelig Uddannelse.

Saa siges der ganske vist, at man har en Garanti i den Køreprøve, der skal aflægges. Det er naturligvis rigtigt, at her er en Garanti, men det er jo ikke en tilstrækkelig Garanti, for det er ganske umuligt, selv for den mest kyndige Pædagog, den alldygtigste og mest erfarne Motormand, at kunne vurdere en Elev efter en kvart eller en halv Times Kørsel. Det siger sig selv, at det er ligesom ved en Eksamen — jeg vil endda tro, at her var større Chancer —, at Manden kan være heldig og ikke blive stillet over for vanskelige Problemer. Man kan ikke alene bygge paa den motorsagkyndiges Skøn; jeg mener ganske afgjort, at det for Færdselssikkerhedens Skyld er Læreren, der har det allerstørste Ansvar. Det er jo saaledes, at de allerfleste Mennesker skal have 20—40

Timer, før de er kapable til at føre Motorkøretøj. I disse Timer sidder Læreren ved Siden af, og det er Læreren, der skal give den Undervisning, som er nødvendig, og ogsaa faar Lejlighed til at give den i Kraft af de Situationer, der opstaar i Færdselen. Her er det efter min Opfattelse ganske afgørende, hvem der er Lærer, og hvor meget han kan. Det er Læreren, der danner Grundlaget for hele Undervisningen, og det er hans Arbejde, som har den største Betydning for Eleven. Og her maa man uvilkaarlig rejse det Spørgsmaal, om Kørelæreren kan nok. Jeg er ikke i Tvivl om, at de ældre Kørelærere, og for øvrigt en stor Del af dem, der tager deres Arbejde alvorligt, udfylder deres Plads — vi har jo mange erfarne og dygtige Kørelærere her i Landet. Men der er for mig ikke Tvivl om, at den Tilgang, der har været til Erhvervet, særlig efter at Motorkørselen igen er blevet givet fri efter Krigen, har medført, at en Række nye Kørelærere er kommet til, som slet ikke opfylder de Krav, man med Rette kan stille til dem. Naar man ved, at Antallet af Kørelærere her i Danmark efter Krigen er vokset fra 500 før Krigen til 1 500 i Dag, og at Antallet i København alene er vokset fra 200 til 1 000, saa tror jeg, man maa give mig Ret i, at en Række af disse nye Kørelærere slet ikke vilde være i Stand til at tage Køreprøven i Teori med de Krav, der stilles i Dag.

De er ikke alle sammen tilstrækkelig dygtige til at kunne lære andre Mennesker at køre, og slet ikke, naar man tager Justitsministeriets Bekendtgørelse af 7. Januar 1944 i Betragtning; den rejser de Krav, hvorefter de motorsagkyndige skal give Kørekort, Krav om, at Eleven skal være i Besiddelse af teoretisk Viden, skal kende Motorvognens Indretning, idet man i de udgivne Kørebøger i Virkeligheden forlanger saa meget, at selv en automobiluddannet Mand kan lære noget af at læse disse Bøger. Jeg er selv automobiluddannet og vil sige, at hvis man vil eksaminere i den „Køreskole“, der er udgivet af De Forenede Danske Motorejere, kan der stilles saa mange Spørgsmaal, at man maa være automobiluddannet for at kunne besvare dem alle sammen. Alene Kendskab til alle Færdselsreglerne og Vejtavlerne, som ogsaa er et absolut Krav til Eleven, kræver en ret stor Viden — det er ikke smaa Krav, man stiller til Eleven ved Køreprøven. Men saa maa man ogsaa være fuldkommen sikker paa, at Læreren, som har Ansvar for Eleven, kan det alt sammen.

Derfor er det min bestemte Opfattelse, at Lovforslaget yderligere bør skærpes, idet